

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἄν ὕπαρχε

κάμμιαν μηχανή, ἡ ὁποία νὰ ἦχε καλοῦπια καὶ νὰ ἔχυνε Βελέντζιδες στὸ καλοῦπι, ἢ στὸ τόννο, θὰ πῆγαινα νὰ πελεκω' ὦ νὰ γίνω Βελέντζας.

Ὅλη ἡ τέχνη εἶνε, ὄχι νὰ κλέψῃ τινὰς, ἀλλὰ καὶ νὰ βγῆ λάδι, νὰ βγῆ ἀθῶος.

Ἡ παροιμία, βάζει ὁ κλέφτης τὴ φωνὴ νὰ φοβηθῆ ὁ νοικοκύρης, εἰς τὴν ὑπόθεσι τοῦ Βελέντζα ἀλήθεψε.

Ὅταν ὁ κύρ Τρικοῦπης ἦτανε ἀπόξω ἀπὸ τὴν αὐτὴ τῆς ἐξουσίας, ἐγκύγιζε σὰν μαντρόσκυλο γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ δημοσίου.

Ὅλοι τότες ἦταν κλέφτες, ὅλοι μπιρμπάντες, ὅλοι συνένοχοι τοῦ Βελέντζα, ὅλοι Βελέντζιδες, ὅλοι κατεργαρέοι, καὶ μόνος αὐτὸς εἶχε παστρικό κούτελο.

Ἐφώναζε στὴ βουλή στοὺς τότες ὑπουργοὺς — Μὴ τολμάτε νὰ βγάνετε τσιμπουδιὰ, γιὰτὶ σὰς ἔχαντάκωσα ὅλους, τὰ βγάξω ὅλα φόρα.

Καὶ μεῖς ὁ χαμάλης λαὸς μ' ἀνοιχτὰ στόματα τὸν θαυμάζαμε σὰν χάχιδες καὶ τὸν χειροκροτοῦσαμε.

Φώναζε πῶς θὰ καθέσῃ στὸ σκαμνὶ τὸ ὑπουργεῖον, εἶχε νὰ κἀνῃ ἔλο μὲ εἰδικὰ δικαστήρια, μὲ καρμανιόλαις, καὶ σαπούνια, κρεμάλαις καὶ παλουκώματα καὶ σουβλίσματα ἀκόμη.

Ὅταν δὲ ὁ φουκαρὸς ὁ γερο-Κουμουνοῦρος τοῦ εἶπε μιὰ χιρὰ ἀπάνω στὸ θυμὸ του — Τί φωνάζεις καθε' ἡμέρα, πῶς θὰ μὰς δεῖξης καὶ μὰς ράνης, ἰδοὺ σὲ προσκαλῶ νὰ φέρῃς ἀμέσως κατηγορητήριον, γιὰ νὰ δοῦμε ποιοὶ θὰ φανοῦν ἔνοχοι, ἡμεῖς ἢ σεῖς, ποιοὶ θὰ κάτσουν στὸ σκαμνὶ σεῖς ἢ μεῖς!

Τότες ὁ κύρ Τρικοῦπης μὰς εἰλοῦφαζε καὶ μὲ μισομασημένα λόγια εἶπε, πῶ, δὲν ἦτανε ἀκόμα καιρὸς.

Καὶ εἶχε δίκαιο, διότι καιρὸς τότες δὲν ἦτανε, ἐπειδὴ τῆς καὶ θὰ γινώτανε ρεζίλης, καὶ διότι ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ἦτανε, πῶς ν' ἀνεβῆ τὰ σκαλοῦνια τοῦ ὑπουργείου Ὁ καυγὰς ἦτανε γιὰ τὸ πάπλωμα. Μὰς γέλασε ὅλους καὶ μὰς ἔκανε νὰ πιστέψουμε, πῶς αὐτὸς ἦτανε ὁ οὐρανοκατέβητος Μεσσίας τῆς σωτηρίας τῆς Ἑλλάδος, ἀμα ὁμως ἦρθε στὰ πᾶγκατα, ἀλλοῦ παππᾶ βαγγέλια, ἀναρνήθηκε τρεῖς χειρότερος ἀπὸ κεινοὺς ποὺ κατηγοροῦσε. Μὰς φόρτωσε φόρους σὲ φόρους, μὰς εὔγανε τὸ μανιφέστο τοῦ ψευτοπόλεμου τοῦ Καραλή, Δερβέν, ἀπαράλλαχτα, σὰν τὸν Ἀλιβιάδη, ποὺ ἀμα εἶδε πῶς οἱ Ἀθηναῖοι ἀρχισαν νὰ γογγίζανε ἐναντίον του, ἔκοψε τὴν οὐρὰ

τοῦ ὄραϊοῦ σκύλου του, ὥστε τοὺς γέλασε τοὺς ἐξυπνοὺς τότε γαγκαρέους, καὶ παράτησαν κάθε ἄλλη ὀμιλία κουβέντας ἐναντίον του, καὶ μιλοῦσαν ὅλο γιὰ τὸ σκύλο του. Ἔτσι μὰς τὴν ἐπαίξε καὶ ὁ Τρικοῦπης μὲ τὴν φασαρία τοῦ Καραλή-Δερβέν, ἡ ὁποία καταστάλαξε εἰς τὸ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ φίλο μὰς Σουλτάνο, τὴ κυρὰ γειτόνισα Τουρκία τὸ μέγα παράσημο τοῦ Ὁσμανιέ, τὸ ὁποῖον βέβαια τοῦ τὸ ἔδωκε ὁ Σουλτάνος ἀπὸ τὴ μεγάλη του δυσσέσκεια τοῦ φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ ψευτοπόλεμου τοῦ Καραλή ἢ τοῦ Καραγιωῦς μπερντέ.

Δὲν τράπηκες, Τρικοῦπη, νὰ ὀνομάσης μ' ὅλη τὴν ἀξετσιποσιά σου, ἐνώπιον τοῦ δικαστήριου τὸν Βελέντζα σου τίμιον; Καὶ ποιὸς, παληάνθρωπε, δηλαδὴ ἀνθρώπε παλγὲ τῶν ἡμερῶν, γιὰτὶ ἔχεις τὴν ξηντήρα ἀπάνω σου, ποιὸς, λέω, εἶνε τότες ἀτίμος, ὅταν οἱ κλέφτες ἦνε τίμιον, οἱ καλπουζάνοι καὶ οἱ καταχρασταῖς; Ἐγὼ καὶ ὁ σκαφτιὰς ποὺ ζοῦμε μὲ τὸν ἴδρωτα τοῦ πρόσωπού μας;

Σεῖς μωρὲ τὸν ἀθώωσατε τὸν Βελέντζα, σεῖς ἀφιλότιμοι, σεῖς κατεργαρέοι σεῖς μπερμπάτιδες.

Ἐκάνατε πλάταις στὸ Ζοῦρκα καὶ ἔφυγε, δόσατε ρουσφέτια μὲ τὴ χούφτα, ρεζίλεψατε τὴ βουλή, ἔχετε τὴν ἀδιαντροπιά νὰ ἤσαστε καὶ σύμβουλοι τῆς Ἀνθεθνικῆς τράπεζας καὶ ὑπουργοὶ, κρατᾶς σὺ ὁ Τρικοῦπης τρία ὑπουργεῖα στὰ χέρια σου, γιὰ νὰ τσιμπᾶς τὸν παρὰ ἀπὸ τρία μέρη καὶ ἔχεις τρεῖς μιστοὺς, ὄζω τῆς Τράπεζας.

Ντροπή, μωρὲ, ντροπή! Ἄλλὰ ποιὸς τὴν ἔχασε νὰ τὴ βρῆτε σεῖς.

Κύριε Διευθυντὰ, κάνε μὰς τὴ χάρι, ἔτσι ποῦ νὰ χαρῆς καὶ χονδραῖς καὶ λιγναῖς, καὶ πῆγαινε καὶ πὲς του τοῦ Τρικοῦπης, μ' ὅ ἡ τὴν ἐπισημότης τῆς ἐξουσίας σου, ὅτι κοντὰ στοὺς ἄλλους, εἶνε κι' αὐτὸς ἕνας.

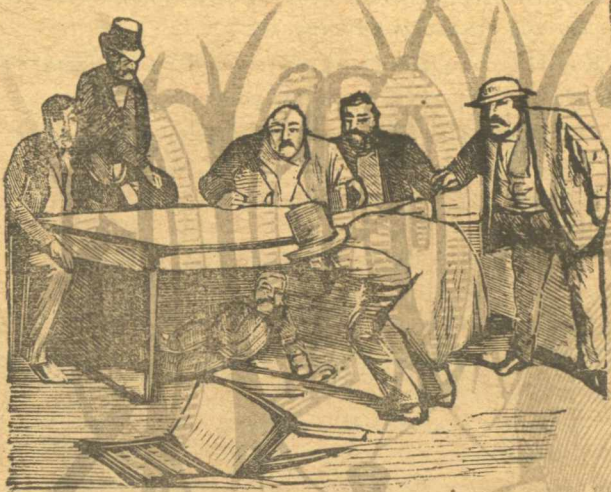
Μαγκώρης!

Μὰ δὲν εἶνε, κ. Χαρίλας,

γιὰ νὰ πᾶς, μὴν ἀκούς τί γράφει αὐτὸς ὁ Παληάνθρωπος. Δίνεις τώρα προσοχὴ εἰς τὰς φλυαρίας ἐνοῦς παληάνθρωπου;

Ὁ δὲ Χαρίλαος σουλατσέρνων, μὲ τὰ χέρια στῆς τσέπαις, μὲ τὸ ἐγγλεζικό του γινάτι, δὲν ἔδινε κάμμιαν ἀπάντησις. Καὶ πάλι τοῦλεγαν.

— Χαρίλας, ποῦ θὰ πᾶς; Θέλεις νὰ πᾶς μέσα στὴ φωτιὰ καὶ λόχη; Θέλεις νὰ πᾶς στὴ καρμανιόλα; Καὶ ὁ Χαρίλαος ξεφοῦμερνε καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ

Ἡ σκηνή εἰς τὰ χαρτοπαικτεία.

— Βρὲ τί κάνεις ἀπὸ γὰρ κάτω, μασικροῦ ;
— Τίποτα. Εἶνὸ τὰ χαρτὰ ποῦ ἀλλάζομε στὸ παγκοδόρο, ὥστε ὅταν κερδίζετε, νὰ βρίσκεστε χαμμένοι, ὅπως καὶ εἶστε χαμένα κορμιά.

Ἐπιγραφαις πρωτότυπαις γραμμάτων.

Γεώργιον ἀρτοποιὸν εἰς Ἀταλικὸν ρομέηκον τιμίον δοθίτο, νὰ τὸ σιστίει εἰς τὰ χέρια τοῦ Γκάτι Παλιγγέρηθεν βρεθί βιαστικό.

Γαρακαλιῦνται οἱ Κοι Ἀδελφοὶ Βούτζη νὰ ἐγχειρίσουν

Δῶρα τοῦ Τρικουπή πρὸς τὸν Βελέντζη.

Σκηνή σας δεύτερη

Μαγκοφίνα καὶ Μαγκοφίτσα

Μαγκοφίνα. — Ἐγὼ σοῦ λέω, γιὰ τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, νὰ πάρῃς τὸν κύρ Μαγκοφάρη, εἶνε πιὸ νέος, φέρεσαι χτέες καὶ κεινούργιο λαιμοδαίτη.

Μαγκοφίτσα. Ἐγὼ προτιμῶ τὸν Μαγκοφάρη, εἶνε πολὺ νέος λιγάκι, ἀλλὰ βραστοῦν τὰ κότσα του... Ξέρω γώ.

Μαγκοφίνα. — Κι' ἐγὼ σοῦ λέω ὅτις νὰ μὴ κυττάζεις νιότης, οὐλλή αὐτοὶ ἢ νεολαία, εἶνε φόβια πράγματα. Ξέρω γὼ τί σοῦ λέω. Τὰ δοκίμασα ὅλα αὐτὰ στὴ ζωὴ μου, ἐσὺ εἶσαι πρωτόειπρη.

Μαγκοφίτσα. Μὲ προσβάνεις μ' αὐτὸ τὸ λόγῳ τῆς ὁμιλίας σου, νὰ θέλῃς καὶ καλὰ νὰ μοῦ διδάξῃς τὸν ἄντρα ποῦ θὰ με περιλάβῃ. Καλὲ δὲν τὸν ξέρω γώ ;

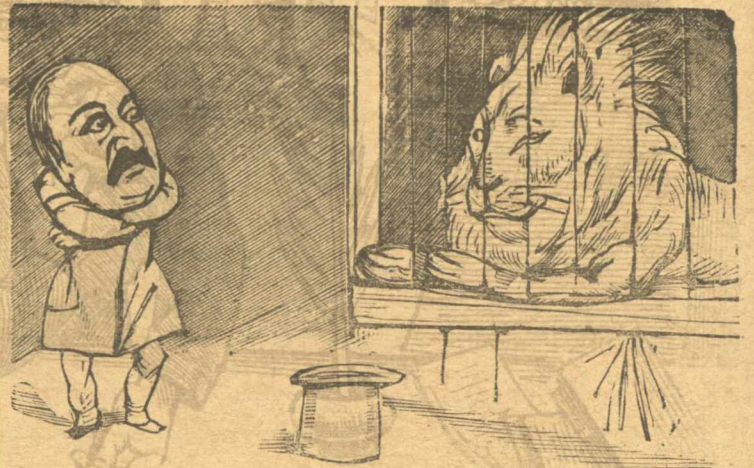
Μαγκοφίνα. — Ἐγὼ σοῦ μιλῶ γιὰ τὸ καλὸ σου, δὲν θέλεις, ἀπὸ κάτω νὰ τὸ βρῃς

Σκηνή σας τρίτη.

Μαγκοφίτσα μεταχὴ της.

Θὰ μοῦ μάθῃ τώρα μένα τὰ γράμματα ἢ μὴνα μου. Δὲν ξέρω γὼ τί μοῦ γίνεται μόνο θὰ μοῦ περιδικράψῃς τὸν

τὸ παρὸν Πρὸς τὸν Κύριον Σπύρον Μητζιώπουλον τεγαάτην, ἔστις θερμοπαρκαλεῖται νὰ ἐγχειρίσῃ Πρὸς τὸν Κύριον Ἰω. Κατζίτην ἢ Σωτήριον Ι. Κατζίτην εἰς χωρίον Κακούρη, δώ-
στατο ἀσφαλῶς ἐκ τῆς Ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ. Τρίπολις.
τὸν παρὸν γράμμα ναδοθη ἤξον παναγιότη ναδοθη εχηρηση
ἤξον—Ιθακτη νὰ τὸ πῆγῃς θαρσαμειδάκη ἤξῃς μαμης τὴν
κοιας Πιῖα.

Αὐτὸ τὸ λιοντάρι ὁ Λαὸς, σὰν νὰ μοῦ φαίνεται, πῶς κοιμᾶται. Λιοντάρι λαε, σῶσον ἐλέησον.

Χθὲς ὁ κ. Δευθυντής

ἐπῆρε μαζί του καμπόσους ἐφημεριδογράφους καὶ πῆγε στὸ Γουδί, τόρα, καλὰ σας ξυπνητούρια.

— Κύριε Φρούραρχε, ἐκεῖνοι οἱ στρατιώταις ποῦ ὀδηγοῦν τὰ στρατιωτικὰ ἀμάξια κοντεύουν νὰ μᾶς καταπατήσουν ὅλους. Αὐτοὶ, ἀδερφέ, νομίζουν πῶς οἱ δρόμοι εἶνε κάμποι ἐρημίας. Βγάνε διαταγὴ καὶ συμμαζέψέ τους, γιατίς δὲν φτάνει ποῦ τσαλαπατοῦν καὶ ἀνθρώπους καὶ γαδάρους, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ μᾶς βρίζουν, στραβοκίλιας καὶ μᾶς φοβερίζουν μὲ τὰ καμουτσάκια τους. Εἶνε κατάστασια αὐτὴ ;

— Βίβα, Τρικουπή, καὶ ἀθώωσωμε τὸν Βελέντζη μας.

— Βίβα καὶ μένε Καλλιγᾶ, καὶ καλὰ τὰ κατυφέ-
ραμε.

ἄντρα ποῦ θὰ πάρω. Ἐγὼ θέλω ἄντρα ἠθικό καὶ ὑπὸ δου-
μασία, εἶνε ἢ δὲν εἶνε, ἔτσι, πῶς τὸν λέν, εἶνε ; Καλὰ. Δὲν
εἶνε ; Κακὰ. Τὰ παπούτσια στὸ χέρι.

Σκηνή σας τετράδα.

Παγκοφίτης μονάχης του μεθυσμένος.

Οὐλα ἀπόψε θάλασσα, καὶ ἡ θάλασσα νὰ γίνῃ γυαλί. (Τρα-
γουδάει).

Νὰ ἤσουν θάλασσα γυαλί, νὰ κύλουμα λεμόνι

Νὰ χτύπουμα τὸν ἀγαπῶ, ποῦ κοιμᾶτε στὸ τιμόνι.

Τριάντα κα, κακακᾶ . . . Βρὲ σοῦζα ; Ὁπαλακία . . . Κά-
τσε κάτω . . . Ὁπ, κάθισα . . . Τώρα εἶμαστε σιγουραμέντε !
Δὲν με κινάει ἀπὸ δῶ οὔτε ὅλο τὲ μεθύσι ποῦ ἔχω . . . Ἰσα
. . . βῆστα . . . βοι . . . βοι βα βᾶ. Τέξα. Νανάκια νινι.
(Ξαπλώνεται).